

„Det var i den tid eg gikk omkring og sultet i Kristiania, denne forunderlige by som ingen forlater før han har fått mærker av den....
Jeg ligger våken på min kvist og hører en klokke nedenunder mig slå seks slag.....“

Sult er en roman med klare selvbiografiske trekk. Det er derfor desto viktigere at vi ikke forveksler hovedpersonen med forfatteren selv. Jeg-fortelleren i *Sult* er ikke Hamsun. Han er en fiktiv – en oppdiktet – skikkelse i et fiktivt univers. Alle forfattere bygger mer eller mindre på personlige erfaringer, men diktning blir det først når disse erfaringene bearbeides og underlegges de estetiske lovene som regulerer et litterært verk.

På det ytre plan er handlingen i *Sult* temmelig enkel. Det fortelles en historie om en mann som går omkring i Kristiania og sulter et halvt års tid og til slutt tvinges å reise vekk. Denne mannen er ingen hvem som helst. Han skriver filosofiske artikler, og hans mål er å bli dikter. Han føler seg hevet over andre mennesker. Hans splittethet, ømfindtlighet og fantasiliv gjør ham til prototypen på det moderne mennesket.

Men om vi nå leser boka primært som en sult-skildring, så skiller den seg likevel på avgjørende punkter ut fra realismens sult-skildringer. Den mangler sosial indignasjon. Den inneholder ingen direkte kritikk av samfunnet. Sulten opptrer ikke i boka for å avskaffes eller bekjempes. Selvfølgelig kjemper Sult-helten en drabelig kamp for å overleve, men på en merkelig måte framtrer ikke sulten bare som en negativ tilstand...Boka er komponert slik at den bare forteller om de periodene da hovedpersonen sulter. I det øyeblikk han får noen penger mellom hendene, settes det punktum for et kapittel.

Dødsangsten går som understrøm gjennom hele romanen.

Hans sult er også en erotisk sult.

Analyse ved Øystein Rottem, utgitt i 1989.